

Виховувати медіаграмотність потрібно ще з початкової школи через внесення елементів медіаосвіти в навчальний процес. Для школярів важливим є структурування, узагальнення, використовувannya та осмислене продукування власних медіатекстів.

Отже, сучасний учитель зобов'язаний поглиблювати критичне мислення, майстерність аналізу та відбору важливої інформації учнів, формувати їх медіакультуру. А для цього обов'язковим є формування власної медіакомпетентності.

Список використаних джерел

1. Бібліотека масової комунікації та медіаграмотності. URL: <http://www.aup.com.ua/category/library>
2. Дорош М. Як розвивається медіаграмотність в Україні: вісім висновків зі щорічної конференції. URL: <https://ms.detector.media/mediaosvita/post/21021/2018-04-23>
3. Іванов В. Ф. Медіаосвіта і медіаграмотність : підручник. Київ, Центр вільної преси, 2012.
4. Концепція впровадження медіаосвіти в Україні (нова редакція). URL: http://ms.detector.media/mediaprosvita/mediaosvita/kontseptsiya_vprovadzhennya_mediaosviti_v_ukraini_nova_redaktsiya/
5. Концепція Нової української школи. URL: <http://mon.gov.ua/activity/education/zagalna-serednya/ua-sch-2016/konczepczyia.html>
6. Плахта Д. Медіаосвітня вакцинація. URL: <https://day.kyiv.ua/uk/blog/polityka/mediaosvitnya-vakscynaciya>
7. Плахта Д. Чому важливо бути медіаграмотним або Як виробляти у собі інформаційну «імунну систему». URL: <https://day.kyiv.ua/uk/blog/suspilstvo/chomu-vazhlyvo-buty-mediagramotnym>
8. Worsnop C. Assessing MediaWork. Mississauga: Wright Communication, 1996. 80 p.

Тетяна Лебідь,

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня вищої освіти,
Західноукраїнський національний університет

Науковий керівник – Оксана Писарчук,

кандидат педагогічних наук, доцент,
доцент кафедри освітології і педагогіки,
Західноукраїнський національний університет

ОСВІТНІЙ ПОТЕНЦІАЛ МУЗЕЮ У ЗБЕРЕЖЕННІ І РОЗВИТКУ НАЦІОНАЛЬНОЇ КУЛЬТУРНОЇ СПАДЩИНИ

Освітній потенціал музею є надзвичайно важливим для збереження та розвитку національної культурної спадщини, адже він поєднує навчання, виховання та передачу цінностей через культурні артефакти. Музеї забезпечують доступ до історичних, мистецьких і культурних об'єктів, формуючи у здобувачів освіти розуміння значення спадщини для наступних поколінь, а також виховуючи національну свідомість і гордість за власну

культуру. Актуальність теми відображення освітнього потенціалу в музеях визначається потребою представлення освітньо-культурних об'єктів, які враховують зміни в соціальних, культурних та освітніх контекстах за допомогою інтерактивних та мультимедійних засобів.

Коли йдеться про освітній потенціал музею, то мається на увазі сукупність можливостей, які музеї використовують для навчання, виховання та розвитку особистості через взаємодію з культурними, історичними та науковими об'єктами. Він реалізовує насамперед освітню функцію, що передає знання про історію та культуру, сприяє розвитку критичного мислення та аналізу через вивчення музейних експонатів, використовує інтерактивні методи, технології і майстер-класи для залучення учнівської та студентської молоді до розвитку національної культурної спадщини. Музеї формують цінності поваги до національної ідентичності та глобальної свідомості, заохочують дослідження і самостійне вивчення історії, науки та мистецтва, ставши важливими осередками знань і навчання.

Реалізуючи освітній потенціал, музеї забезпечують збереження та розвиток національної культурної спадщини. Це пов'язано з тим, що вони – не лише сховища артефактів, а й активні центри навчання та трансформації знань про культуру, історію та мистецтво. Виставки та експозиції забезпечують можливість відвідувачам глибше зрозуміти значення і цінність національних культурних надбань, формуючи повагу та відповідальне ставлення до них.

Музейна освіта є неформальною, здійснюється на базі предметного середовища і акцентує увагу на розвитку уяви та чуттєвої свідомості відвідувачів. Це відповідає принципам «навчання впродовж усього життя». Навчально-освітні програми музеїв допомагають зберігати традиції, передавати їх наступним поколінням і впроваджувати нові підходи до дослідження та презентації спадщини. Вони, зокрема інтерактивні заходи, дають змогу активізувати музейну комунікацію, перетворюючи відвідувачів на активних учасників, а не тільки спостерігачів. Інтерактивні методи, як-от ігри та квести, розвивають критичне мислення, командну роботу та креативність, сприяючи більш глибокому залученню аудиторії до процесу навчання. Такі програми створюють емоційний зв'язок із матеріалом, що полегшує засвоєння історичних фактів, розвиває інтелектуальні й моральні якості учасників [2].

Для збереження і розвитку національної культурної спадщини музеї можуть реалізовувати власний освітній потенціал через провадження освітніх форм роботи з аудиторією, серед яких розрізняють такі: екскурсії, лекції, організація культпоходів, проведення краєзнавчих п'ятиденок з улаштуванням «куточків краєзнавця», виступи, створення стаціонарних і пересувних виставок. До популярних форм також належать музейні свята, рольові ігри, майстер-класи, уроки живопису, квести, інтелектуальні турніри, воркшопи, музейні фестивалі, кінопокази, конкурси. Крім того, проводяться консультації, тематичні вечори, робота гуртків і клубів, музейні уроки, індивідуальні письмові завдання та комплексні масові заходи [1, с. 37].

Таким чином, завдяки інтерактивним програмам, майстер-класам і використанню цифрових технологій музеї роблять процес навчання

захоплюючим і доступним для різних вікових груп. Крім того, вони стають платформою для міжкультурного діалогу, сприяючи толерантності та взаєморозумінню, а також надихають науковців, студентів й учнів на дослідження історії, мистецтва й антропології. Отже, музеї, їх освітній потенціал не лише збагачують здобувачів освіти знаннями, але й зберігають національну спадщину, активно популяризують її, формуючи свідоме ставлення суспільства до культури в умовах глобалізації.

Список використаних джерел

1. Бондарець О. В. Освітні моделі музею та специфіка освітньої діяльності на сучасному етапі. *Магістеріум. Культурологія*. 2018. Вип. 71. С. 36–42.
2. Пастернак О. Навчально-освітні програми як форма комунікації з музейним відвідувачем. *Військово-історичний меридіан : електронний науковий фаховий журнал*. 2017. № 5. С. 130–141.

Назар Лівіцький,
аспірант кафедри психології та педагогіки,
Приватний вищий навчальний заклад
«Університет сучасних знань»

ПСИХОЛОГО-ПЕДАГОГІЧНІ ОСОБЛИВОСТІ АДАПТАЦІЇ ДІТЕЙ-МІГРАНТІВ ДО НОВОГО ОСВІТНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Адаптація дітей-мігрантів до нового освітнього середовища є складним і багатогранним процесом, який залежить від багатьох факторів: вікових, психологічних, соціокультурних, а також від готовності школи сприяти інтеграції таких дітей. Цей процес має критичне значення для формування їхньої ідентичності, успішності в навчанні та гармонійного розвитку.

У нашому дослідженні показники психолого-педагогічної адаптації розглядаються, виходячи з методики діагностики А. Басса і А. Дарки, К. Роджерса і Р. Даймонд. Крім цього цінними для нашої теми стали сучасні наукові студії А. Коваленко, Н. Сабат, Ю. Хачатурян та ін., які підтвердили, що Показано, що зі збільшенням адаптивності дітей-мігрантів зростає їх рівень «прийняття себе, прийняття інших, знижується рівень емоційного дискомфорту, підвищується рівень внутрішнього контролю та знижується рівень зовнішнього, зменшується рівень підпорядкованості та ескапізму». [1, 5]

Зміна середовища супроводжується для дітей мігрантів *емоційними переживаннями*, серед яких: тривожність, невпевненість у собі, страх перед новими соціальними контактами. Однією з основних проблем є *мовний бар'єр*, який може створювати відчуття ізоляції, утруднювати спілкування з однолітками та розуміння навчального матеріалу. *Вікові аспекти* також відіграють важливу роль. Молодші діти зазвичай швидше адаптуються до нового середовища завдяки гнучкості психіки, тоді як підлітки можуть стикатися з кризою самоідентифікації, пов'язаною з необхідністю балансувати між власною культурою та культурою нового суспільства.